

Nikola Holíková

Oslovování v současné španělštině

Posudek oponentky bakalářské práce

Nikola Holíková si zvolila zajímavé téma bakalářské práce a zabývá se oslovováním ve španělštině, přičemž primárním cílem jejího zkoumání jsou nominální oslovení a jejich české protějšky. Členění práce odpovídá obvyklému úzu, kdy jsou nejprve představena teoretická východiska, následně autorka představuje korpusovou analýzu.

Vzhledem k povaze tématu a bakalářské úrovni, na níž je zpracováváno, je zcela v pořádku, že se úvodní kapitoly opírají o sekundární literaturu. Autorka nás stručně provádí všemi oblastmi, které jsou pro její zkoumání důležité, přičemž postupuje logicky a systematicky nastiňuje charakteristiku oslovování (tj. co je tímto pojmem vlastně míněno, přičemž z textu jasně vyplývá, že problematika zdaleka není tak úzká, jak by se na první pohled mohlo zdát, a zasahuje do oblastí sociolingvistiky, pragmatiky i dialektologie) i faktory ovlivňující volbu oslovení. Tyto části práce hodnotím jako velmi zdařilé, autorčino vyjadřování je kultivované (byť místy poněkud ovlivněné španělštinou), je nutné ocenění, že se pokouší informace ze sekundární literatury samostatně parafrázovat a propojovat mezi sebou různé zdroje. Vytýkat by zde bylo možné absenci samostatného komentáře autorky (pokud tomu dobře rozumím, prakticky veškerý text je zde předmětem parafráze), to je však vzhledem k rozsáhlosti a komplexnosti daného tématu na bakalářské úrovni obhajitelné. Úvodní kapitoly přinášejí na relativně malém prostoru ucelený obrázek zkoumané problematiky a vyplývá z nich, že jí autorka porozuměla a je si vědoma její mnohavrstevnatosti.

Kapitoly 4–6 je možné hodnotit jako jeden celek, protože přinášejí nejprve přehled nominálních oslovení v současné španělštině a následně jejich analýzu realizovanou za pomoci korpusu InterCorp a jeho nástroje Treq. Teoretické popisy jednotlivých oslovení jsou opět srozumitelně formulované, vystihují to podstatné a v neposlední řadě jsou z hlediska užívání španělštiny i velmi zajímavé. Jako poněkud problematická se mi jeví závislost na jediné příručce, z níž jsou informace přebírány. Citování je v pořádku a jedná se o parafráze přiznané, vzhledem k rozsáhlosti této kapitoly a její důležitosti pro další analýzy je však podle mne škoda, že alespoň na některých místech nebyly postřehy autora Carrasca Santany konfrontovány i s názory jiných autorů (výjimkou je nicméně kapitola 5.4, kde je citována také Rebollo Couto).

Korpusová analýza oslovení, která je představena v kapitolách 4 a 5, byla zřejmě negativně poznamenána spěchem, s nímž autorka práci pravděpodobně dokončovala. Překladové protějšky analyzovaných slov opět nejsou bez zajímavosti, bohužel zde postrádám rozsáhlejší vlastní komentář.

Za podstatný metodologický nedostatek je pak bohužel možné považovat to, že při analýzách (pokud tomu dobře rozumím) nebylo přihlédnuto k tomu, zda bylo dané slovo skutečně použito přímo v oslovení adresovaném druhé osobě. Mohla by se k tomuto autorka vyjádřit u obhajoby? Lze podle ní očekávat rozdíl v překladu slova *amigo* například v těchto větách: *Mario es mi amigo / Ven, amigo, nos tomamos una copa?* Napadají autorku i s ohledem na oslovování v češtině nějaké případy, kdy například o rodinných příslušnících nebo kamarádech ve třetí osobě mluvíme jinak než v případě, kdy je přímo oslovujeme?

Po formální stránce by práci bylo možné vyčítat občasné překlepy (byť jejich počet není extrémně vysoký), vyjadřování nicméně odpovídá stylu, který se očekává v odborných pracích.

V celkovém hodnocení práce je dle mého názoru třeba odlišit zdařilou úvodní část od části praktické, u které by zřejmě bylo zapotřebí více času k podrobnější manuální práci s výsledky a přihlédnutí k více zdrojům. Jako celek nicméně text obsahuje zajímavé postřehy a požadavkům kladeným na absolventy bakalářského cyklu studia dle mého názoru dostojí. S ohledem na výše řečené tedy práci doporučuji k obhajobě a předběžně navrhuji hodnocení *dobře*.

V Praze 22. srpna 2020

PhDr. Dana Kratochvílová, Ph.D.